

Az Evangéliumi Aliansz hírlevele

2017 KARÁCSONYA

Protestáns nagygyűlés volt Budakeszin

Protestáns egység nem létezik, vélik sokan, hiszen több száz felekezet jött létre a reformáció óta. Sok esetben a legszentebb ajándékok (kereszttség, úrvacsora) körül alakultak ki a nagy törésvonalak. Az egyháztörténet fájdalmas jelensége, hogy több közösség másokkal szemben határozta meg önmagát. De az osztódás folyamataival párhuzamosan jelentős egységtörekvések is megjelentek a felekezetek között. Ennek egyik zászlóvivője 170 éve az Evangéliumi Aliansz.

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned; hogy egyek legyenek mibennünk; hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,21)

A Reformáció ötszázadik jubileumi évében huszonnégy felekezet és szervezet vett részt a budakeszi metódisták templomában tartott protestáns nagygyűlésen. A keresztyén egység, a közös küldetés számtalan mai kérdését, témáját vetették fel az előadók. A közösségek vezetői, köztük Gáncs Péter evangélikus püspök, Steinbach József református püspök (videóüzenetben), Papp János a baptista, Pataky Albert a pünkösdi, dr. Khaled László a metodista és Ócsai Tamás az adventista egyházak elnökei és mások őszintén, a nehézségeket nem titkolva, de a kölcsönös tisztelet és szeretet hangján szóltak. Az Aliansz jelenlevő vezetői, D. Szabó Dániel, Szuhánszky Gábor, dr. Mészáros Kálmán, Horváth István és Szeverényi János örömkönnel adták kifejezést a megvalósult találkozó miatt, és több, a jövőre vonatkozó gondolatukat osztották meg a testvérekkel.

Szeverényi János

Protestáns nagygyűlés Budakeszin

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebened; hogy egyek legyenek mi bennünk; hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”
(János 17,21)

Isten kegyelméből, a fent idézett – és más, egységre inspiráló igéknek engedve, az Evangéliumi Aliansz meghívásában került megrendezésre összejövetelünk, 2017. szeptember 16-án, szombaton, a Budakeszi Metodista Templomban. Ide protestáns felekezetek, gyülekezetek felelős egyházi vezetőit vártuk, hogy a Reformáció 500. évét együtt ünneplve kifejezhessük hitbéli közösségünket és testvéri összetartozásunkat. Hívtuk őket szétszakadozottságunk miatti együttes imádkozásra és az evangéliumi szakaszban megjelölt cél megvalósítása érdekében teendő lépések átgondolására.

A Nagygyűlés mindenekelőtt egy jó értelemben vett demonstráció volt, ahol bemutatásra kerülhetett a közös múltban gyökerező és a jelenben is vallott krisztusi egységünk. Hisszük, hogy ezt az egységet munkálva leszünk bizonyosságok a krisztusi szeretetről, elfogadásról, szolidaritásról. Olyan egység lehet ez, melyben a Krisztus valóságos jelenlétét élhetjük át, mely róla tesz bizonyosságot a környező világ számára.

A lutheri reformáció 500. évfordulóján a keresztény hit megújulását, a bibliai igazságokhoz, a gyökerekhez való visszatérést ünnepljük (Különösen fontos ez annak ismeretében, hogy a reformáció egyházainak taglétszáma Európa-szerte folyamatosan csökken.). Ünnepelnek az előreformációk közösségei is (mint például a valdensek), ugyanígy az újabb indulású neoprotestáns és pünkösdi-karizmatikus ihletettséggű felekezetek, gyülekezetek és közösségek tagjai is. Jó lenne együtt, egymás kezét megfogva, egymást bátorítva átélni azt, hogy közösek a gyökereink és közös a célunk is!

Magyarországon az evangélikus és református egyházak emlékzsinatot tartottak ebben az ünnepi évben, együtt megemlékezve a közös örökségről és jeleként az egymással ápoltt testvéri kapcsolatnak. Örömmel láttuk a két nagyobb protestáns egyháztest közösséget felvállaló ünneplését, emellett azonban szerettünk volna egy szélesebb ölelésű körben is találkozni, melyben a történelmi protestáns egyházaink vezetői és az újabb protestáns, evangéliumi közösségek képviselői találkoznak és kifejezik a Krisztusban való egységüket. Ennek jegyében a teljes magyar protestantizmust szerettük volna megszólítani, hogy mindnyájan megvallhassuk, kinyilváníthassuk egymással való közösségünket.

Ugyanígy, egymás terheit hordozva, szerettünk volna azon evangéliumi közösségek mellett kiállni, akik hitük miatt bármilyen hátrányt szenvednek el. Tettük ezt akkor is amikor az egyházügyi törvény több evangéliumi közösségtől, felekezettől addig meglévő egyházként való állami elismerésüket a megfelelőség szabályrendszerének újradefiniálása folytán megvonta, amivel számukra sok területen valós ne-

hézséget okozott. Urunk a nehézségekben is összehozott bennünket, hogy mutassuk fel a szeretetközösségünket és álljunk ki egymásért. Hisszük, hogy Isten Lelke, Akinek az egységetermítő erejét akkor és ott is megtapasztalhattuk, munkálkodik most is bennünk és közöttünk.

Az eredetileg négy órányira tervezett alkalmunk végül több, mint öt óra hosszattartott, itt is a Krisztusban való egységünket élhettük át. A bevezető gondolatokat és igei üdvöző szavakat az Evangéliumi Szövetség (Aliansz) elnöke Szeverényi János osztotta meg velünk. Van-e egyáltalán protestáns egység? - tette fel a kérdést.

A két legnagyobb protestáns egyház egy-egy püspöke, Steinbach József és Gáncs Péter, testvéri közösséget vállalva a Nagygyűlés résztvevőivel a protestáns egységről és annak megvalósulási lehetőségeiről szoltak a reformáció 500. évében. A Nagygyűlés gondolatának, céljainak és üzenetének összefoglalását D. Szabó Dániel és e sorok írója vállalta. Ismertettük továbbá Győri Istvánnak, a Sárospataki teológia tanárának a nagygyűlés megrendezésére javaslatot tévő levelét, ő a betegsége miatt nem tudott személyesen jelen lenni.

Ezek után, felkért hozzászólóként egyházi előjárók; Papp János, Pataki Albert, dr. Khaled László, Bánki Lajos, Piszter Ervin, Mézes László, Gusztin Imre, Ócsai Tamás, Varga László, dr. Kovács György 5-8 percben fejtették ki a gondolataikat, illetve az általuk képviselt közösség látását a reformációnak az adott közösségre gyakorolt hatásáról, a keresztény egységről és más általuk fontosnak látott szempontokról. A felsorolt személyek különböző egyházak, felekezetek, közösségek előjárói (református, evangélikus, baptista, metodista, pünkösdi, adventista, názáreti, golgota, szabadkeresztény, autonóm, mahanaïm, keresztyén testvér gyülekezet). Alkalmunk dr. Mászáros Kálmán igei zárógondolataival és Horváth István vezette imaközösséggel zárult.

A Nagygyűlésen huszonnégy különböző szervezetből vettek részt testvéreink, akik az „alianszos” gondolkodásmód szerint először is a Krisztushoz való tartozást képviselték, a keresztény testvériséget, majd az adott egyházhoz, felekezethez, közösséghez való tartozásukat.

A nagygyűlésen az alábbi közösségek képviseltették magukat:

Magyarországi Református Egyház, Magyarországi Evangélikus Egyház, Magyarországi Baptista Egyház, Magyar Pünkösdi Egyház, Magyarországi Metodista Egyház, Hetednapi Adventista Egyház, Názáreti Egyház, Magyarországi Szabadkeresztény Gyülekezet, Dávid Satora Gyülekezet, Keresztyén Testvér Gyülekezet, Budapesti Autonóm Gyülekezet, Szívbunker Misszió és Gyülekezet, Golgota Gyülekezet, Müncheni Magyar Református Gyülekezet, Augsburgi Magyar Református Gyülekezet, Hungarian Ministries International, Biblia Szól Egyház, Szabad Evangéliumi Gyülekezet, Sarokkő Gyülekezet, Mahanaïm Gyülekezet, Magyar Reformátusok Világszövetsége, Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, Örömteli Magyarország Alapítvány, Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz).

Összejövetelünk egy közös nyilatkozatot elfogadásával ért véget, melynek alap gondolata a reformáció négy „sola”-jának mai megvallásából: „egyedül kegyelemből, hit által, Jézus Krisztus által, ahogy azt a Szentírás hirdeti” illetve

az Aliansz három célkitűzésének aktuális megfogalmazásából áll, ami az evangélium hirdetésének elkötelezettségéről, a szenvedő egyházrészekért vállalt felelősségről és egymás kölcsönös elfogadásáról szól.

A protestáns nagygyűlés nyilatkozata

Mi, az 500 éves reformáció felismeréseinek tájékozódó, különböző korokban keletkezett felekezetek, gyülekezetek, közösségek magyarországi és diaszpórában élő képviselői, hasznosnak látjuk, hogy közös gyökereinket és hitünket megvallva ki-nyilvánítsuk:

- Hisszük a reformáció által újra felismert bibliai igazságot, hogy egyedül a kegyelemből való hit által van üdvösségünk (Ef 2,8) a Jézus Krisztusban (Ján 14,6), ahogyan azt a Szentírás hirdeti (2Tim 3,16).
- Hisszük, hogy Jézus Krisztus uralma alatt az egyház egy test (Ef 4,15–16), és ennek a „Krisztus-testnek” mai megjelenítéséért minden keresztény felekezet a maga területén felelős, hogy az Isten országa – mely nem szemmel láthatóan jött el a világba (Lk 17,20–21) – szeretet által munkálkodó hitünk révén (Gal 5,6) egyre inkább látható legyen. Meggyőződésünk, hogy ez a körülöttünk élők erkölcsi felemelkedését is magával hozza.
- Hisszük, hogy felelősek vagyunk egymás terheinek hordozásáért (Gal 6,2), különösen a szenvedő egyházrészekkel (1Kor 12,26) való közösségvállalásért. Kötelességünk a hitükért üldözött és hátrányosan megkülönböztetett keresztényekkel vállalt szolidaritás.
- Hisszük, hogy a krisztusi szeretet egymás kölcsönös elfogadását is jelenti minden keresztény felekezet, közösség, gyülekezet (a legkisebbtől a legnagyobbig) és az egyes keresztények számára. Ennek áldása és ígérete krisztusi küldetésünk és bizonyágtételünk eredményessége mások irányába is (Jn 17,20–23). Legyen ezért is „Egyedül Istené a dicsőség”!

Budakeszi, 2017. szeptember 16.

Már most látszó ajándéka és áldása a Nagygyűlésnek – az egymásért és a kapcsolataink gyógyulásért való imádkozás gyakorlása volt, melyet Mézes László testvérünk vezetett –, a bizalom épülését és egymás jobb megismerését célzó több, kétoldalú kapcsolatfelvétel Isten közöttünk való országa előrehaladásának jelei.

Szuhánszky Gábor
metodista lelkész,
az Aliansz alelnöke

Ez az a nap! 2017

Isten különös módon volt jelen ebben az évben.

A 3 részes utazásunk, 2015 A Víz (Szomjas vagy?) a 2016 os, A Szél (ott fúj ahol akar) sorozat után most jött a Tűz.

Ahogy megígérte. Élő valós jelenlétével, erejével a maga valójában. Szelíden, de szíveket átformálván.

Felébresztteni jött az álmainkból, amelyeket álmodunk, nélküle. Jött, hogy részese legyen terveinknek, amelyeket Ő helyez a szívünkbe.

Az arena teljesen megtelt hívőkkel és keresőkkel.

Az egész Kárpát-medence megmozdult egy testként a hívó szóra.

Gyeretek, dicsérjük Őt, mert egyedül Ő méltó a dicsőre.

Hisszük, hogy az egybegyűjtés és a meglátogatás ideje van.

A nép szomjas, várja a szelet, és a tüzet egyaránt.

Rajtunk múlik, hogy irányba állítjuk e a hajót, átadjuk-e magunkat szent sodrásának.

Hála van a szívünkben, hogy 17 éve ég ez a láng, ébresztget és tettekre hívogat.

Alig várjuk, hogy 2018 ban is átéljük a hívást, ami küldetessé válik, ha hallgatunk szavára.

Hálások vagyunk minden imádságért és támogatásért, amivel mellette vagytok Isten nemzetet érintő terveinek.

László Viktor

(Viktor az „Ez az a nap!” alapítója,
az Aliansz alelnöke)

Munkás kerestetik

Olyan időket élünk, amikor hatványozottan igaz a jézusi kijelentés: „*Az aratni való sok, de a munkás kevés*”. Hálásak lehetünk az Úrnak, hogy Magyarországon jelenleg szabadon hirdethetjük az evangéliumot, s rengeteg lehetőséget kapunk úgy a szociális, mint az oktatási területeken való tevékenységre. Sőt, nem csak lehetőségek, hanem kifejezett kérések, felhívások jutnak el hozzánk. Úgyannyira, hogy több a lehetőség, több a munka, mint amivel élni tudunk!

Az égető a munkáshiányon, az induló, indítandó munkásképzés feszítő kérdésein, kihívásain elmélkedve sokszor jut eszembe a Szőlőmunkások példázata (Mt 20,1–16). Fontos tanulságokat, késztetéseket nyertem ebből az igeszakaszából. Szeretnék ezekből néhányat megosztani, a példázat egyes elemein keresztül.

A példázatról

A szőlőmunkások példázata érdekes szövegösszefüggésben fordul elő. Szinte szóról-szóra ugyanaz a mondat fogja keretbe: „*sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első*” (Mt 19,30; 20,16). A példázat ennek a sejtelmes, ugyanakkor sokatmondó megjegyzésnek mintegy a magyarázata, kifejtése. A Károli fordításban mondat második előfordulásánál Jézus még hozzáteszi azt is: „*mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak*”. Sajnos ez utóbbi félmondat az Új Fordításokból kimaradt, pedig éppen ez kis megjegyzés a kulcs a példázat megértéséhez. Ugyanis azoknak a munkásoknak a készsége és engedelmsége, akik legutoljára mentek ki a szőlőbe, elsővé tette őket, mivel reménytelenség ellenére, arra az egy órára is képesek voltak kimenni, dolgozni. Mert hát egyórányi munkát ki vállalna már el? Mit lehet ilyen rövid idő alatt keresni? Van-e egyáltalán valami értelme? Ők azonban félretettek mindennemű fontolgatást, akár mert ennyire bíztak a gazda szavában, akár mert ennyire munkálkodni szerettek volna.

Egyébként csak a Máté evangéliumában fordul elő a példázat, közvetlenül az általunk csak „Gazdag ifjúnak” ismert főember Jézussal való találkozásának története után. Aki szívében megszorodva távozott a Mestertől: képtelen volt ugyanis meghozni élete legfontosabb döntését. Túl nagy vagyona volt, és nem bírta rávenni magát arra, hogy vagyontát a szegények közt elosztogassa, hogy azután akadálytalanul követhesse az Urat. Távozása után Jézus meg is jegyezte tanítványainak, hogy a gazdagoknak igencsak nehéz bejutni az Isten országába. Péter, aki szemtanúja volt az eseménynek rögtön rá is kérdezett, hogy nekik, akik minden elhagyva követték Jézust, mi lesz hát a jutalmuk?

Valójában nem az ember teljesítményét jutalmazza Isten, hanem a parancsának való feltétlen engedelmségét! Isten nem áldozatot kíván. Nem azt akarja látni, hogy kiérdemeljük a jutalmat. S nem is azt várja el, hogy érte munkálkodjunk, ha-

nem hogy neki! Nem az a lényeg, mit végeztünk el, hanem hogy elvégeztük-e, amit ő parancsolt! A „gazdag ifjú” nem tudott engedelmeskedni, nem tudta megtenni, amit Jézus kért tőle. Első szeretett volna lenni, de az utolsók közé pozícionálta magát. A tanítványok azonban, akik valószínűleg sokkal kevésbé tehetségesek és felkészültek voltak nála – Galileai halászként, adóbehajtóként az utolsók közé számítottak – mégis első szóra engedelmeskedtek, otthagyták halászfelszerelésüket, pénzváltó asztalukat, s követték a Mestert. Ők utolsókból elsők lettek. Jézus szavának, hívásának való feltétlen engedelmségükkel pedig még meg is erősítették helyzetüket: elhívottból kiválasztottakká tették magukat. „*Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívátasotokat és kiválasztásotokat...*” (2Pt 1,10).

A tizenegy órákor kiküldött munkások

A példázat szerint a gazda korán reggel kiment a piacra, munkásokat fogadott fel, kiküldte és munkával bízta meg őket. Majd a nap folyamán újra és újra kiment, újabb munkásokat fogadott fel; az eredeti, szövszerinti Károli fordítás szerint, három, hat, kilenc és tizenegy órákor is. A bibliai időkben ugyanis nem 24 órára osztották fel a napot. A nappalt osztották 12 órára, míg az éjszakát 4 órváltásra. Eszerint a mi reggeli 6 óránk gyakorlatilag a „0” óra volt számukra – ha a nullát akkor ismerték volna – esti 6 óránk pedig az ő 12. órájuk felel meg. Az Új fordítás az időpontokat is lefordította, hogy egyértelműbbé tegye a dolgokat. Eszerint a bibliai tizenegy óra nálunk a délutáni öt órának felel meg. Akárhogy is, mindegyik időszámítás szerint a nappal utolsó órájáról beszélünk. Mindenesetre én a szó szerint fordított óramegjelölést használom. Annál is inkább, mivel az akkori munkabeosztás szerint ők még tizenkét órát dolgoztak naponta, s ez így a tizenegy órákor történt kiküldés abszurd voltát ez jobban érzékelteti.

Ha pedig a tizenkét órát átvitt értelemben, az Egyház történetének egészére kivetítve értelmeznénk, akkor azt hiszem, feltétlen egyetértünk abban is, hogy mi most már az utolsó órában vagyunk, amikor még lehet munkálkodni. Jézus visszajövele a küszöbön áll, s boldog az a szolga, akit ő munkában talál. Érezzük a sürgetést: nem maradjon senki munka nélkül! Még ha az utolsó órában kapcsolódik is be.

Emlékszem, a hatvanas-hetvenes évek gyülekezeti hangulatára, gyermek és ifjúkorom meghatározó élményeire. Valahogy sokkal jobban vártuk vissza az Urat mint manapság. Sokkal több igehirdetés és buzdítás hangzott el ezzel kapcsolatban. Minden vasárnap elénekeltük: „Mi várjuk az Úr Jézust, mikor jön”. Sokkal inkább átéljük, hogy nekünk itt nincs hazánk, csak vándorok vagyunk e földön. Jézus visszajövele közelségének érzése valahogy sokkal inkább kordában tartott bennünket. Nem mertünk bármit megengedni magunknak, mert: Mi lesz, ha éppen akkor jön vissza az Úr, amikor helytelen dologba vagyunk merülve? Középiskolás koromban az egész kollégium elment a moziba, megnézni egy filmet – velük én is. A szünetben leléptem, mert nem tudtam elviselni azt a gondolatot, hogy ha Jézus épp most jönne vissza, én itt maradnék. Nem azt akarom mondani, hogy most rosszabbak vagyunk, mint régebben. S azt végképp nem, hogy mi jobbak voltunk, mint

a mostani generáció. Távol legyen! Akkor is előfordultak hibák, bűnök, mulasztások. De bánt, hogy keveset beszélünk a mi nagyszerű reménységünkről, hogy hamarosan jön egy nap, mikor Jézus, a mi

Urunk megjelenik. S talán ennek tudatában nem pusztán a bűntől, a helytelenségektől tartózkodnánk határozottabban, de az Úr munkába szólító hívását is komolyabban vennénk!

Gyakorlatilag szinte minden jel beteljesedett, ami az Úr visszajövetelére vonatkozik. Voltak háborúk, éhségek, járványok, földrengések mindenfelé – a huszadik század bővelkedett bennük. Mégis, a jelenlegi vihar előtti csendhez hasonló állapot mintha eltompulttá tenne bennünket.

Jézus sürgette a tanítványait, amikor látta, hogy az emberek elgyötörtek, s olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. S ma, két évezred elmúltával szinte semmivel sem jobb a helyzet. Az orvostudomány hihetetlen fejlődésen ment át, mégis rengeteg a gyógyíthatatlan beteg, sok helyen és esetben kétségbeejtő az emberek egészségi állapota. Legyőztünk, vagy visszaszorítottunk pusztító járványokat hozó baktériumokat és vírusokat – érezzük azonban, hogy ez csak bizonytalan fegyverszünet. Óriási technikai és civilizációs fejlődés van mögöttünk, az ember még sem lett alapvetően jobb, mint volt. Pusztító a lelki sivárság, az elmagányosodás, az elszigetelődés.

Ahogy a napnyugta előtti utolsó órában a hanyatlófélben levő nap az éjszaka közeledtét jelzi, úgy vetítik elő ezek a beteljesedett jelek az Úr visszajövetelét. Nem ülhetünk a babérjainkon! Ha nem vagyunk biztosak benne, hogy abban a munkában foglalatoskodunk, amit az Úr kért tőlünk, akkor szinte biztos, hogy nem azt a munkát végezzük!

Tétlenül, a piacon álldogálva

A gazda rendszerint a piacra ment ki, a hol a munkások tétlenül állva várták, hogy valaki felfogadja őket.

Érdekes megfigyelni a példázatban szereplő helyszíneket. Valójában két helyszínen zajlik a történet: a piacon, és a szőlőben, azaz a munkahelyen, de feltételeződik egy harmadik helyszín is, a munkások otthona. Amiről ugyan a példázat nem tesz említést, mégis fontos elem a példázat mondanivalója megértésének szempontjából. A gazda nem ment munkásokat toborozni az otthonaikba! Munkaidőben ugyanis csak nők, gyerekek, idősek és betegek maradnak otthon. Aki viszont nem ezekbe a kategóriákba tartozik és mégis otthon marad, az lusta, notórius munkakerülő. Azokkal nem érdemes kezdeni. Akit készíteni kell a munkára, abból nem válik jó munkás.

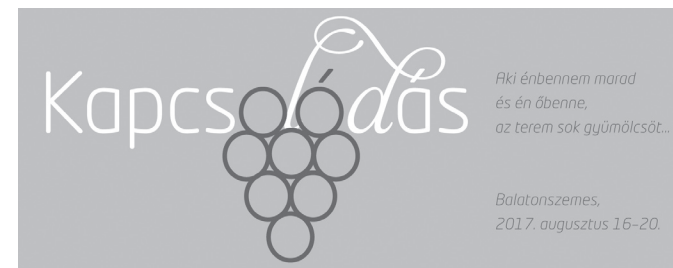
Az otthon a kényelmi zónát jelenti, a biztonságot. Ma, egyrészt a kereszténységnek a templomok, imatermek falain belül megrekedt közösségi tevékenységét, másrészt (újabb) az internet világába merülő egyéni hitéletet azonosíthatjuk vele. Azt a fogyasztói magatartásformát kell lelepleznünk magunkban, amivel arra rendelkezünk be, hogy – színvonaltól függetlenül – kiszolgáljuk a felmerülő lelki-szellemi igényeket.

A piac viszont valahol félúton van az otthon és a munkahely közt. Aki legalább oda kiment, az jelezte készségét, motivációját, elküldhetőségét. Kibújt a saját háza rejtékéből. Úgy van ez, mint a futballban: annak lehet passzolni a labdát, aki megjátszható, tehát, aki helyezkedik, mutatja magát, nem bújik el a másik csapat játékos mögé.

Nekünk, mai keresztényeknek is fel kell állnunk az otthonülő állapotból ki kell lépünk, el kell mennünk a munkaerőpiacra, és fel kell ajánlkozunk, meg kell mutatnunk magunkat az Úrnak. Ezzel senkit sem arra szeretnénk biztatni, hogy különféle keresztény programokkal foglalja el magát. Felállni, és kimenni a piacra nem ezt jelenti. Felállni, az ülő-fekvő testhelyzetet képletesen elhagyni azt jelenti, hogy elkezd a hívó ember imádkozni. Eredetileg a bibliai időkben az emberek felálltak, ha imádkoztak. Az álló ember szenvedélyesebben tud könyörögni, kevésbé lankad el, mint az ülő. S nem mellesleg, az imádkozó, lelkileg-szellemileg felálló ember az aratás Ura számára is jobban észrevehető. Jézus, amikor látta a sok aratnivalót, arra biztatta a tanítványait, hogy kérjenek munkásokat az aratásba. Az imádkozó tanítványokat aztán egy idő után elküldte, hogy végezzék a munkát. Az egyháztörténelem során rendre azt láthatjuk, akár helyi, akár azon túlmutató, az Isten Országá szempontjából jelentős munka indult el, az mindig imádságban kezdődött.

Pintér Imre

(Imre lelkipásztor, az MPE alelnöke, az Aliansz választmányának tagja)

BalatonNET 2017. – Kapcsolódás

Tizenegyedik alkalommal gyűltek össze az Isten Igéjét hallani szerető és a felüldülni vágyó, különféle felekezetekhez tartozó evangéliumi hívők Balatonszemesen, hogy a BalatonNET-en együtt dicsőíthessék az Úr Jézus Krisztust. A BalatonNET kicsiket és nagyokat egyaránt örömmel fogad – itt minden korosztály színvonalas programot talál és nagyszerű lehetőség arra, hogy családok az Ige körül összegyűljenek és a Balaton partján testileg, lelkileg, szellemileg felüldüljenek.

Idei fő témánk a kapcsolódás volt: kapcsolódás az evangéliumhoz, a hithez, kapcsolódás a házasságban és a családban, kapcsolódás a gyülekezetben.

Körülbelül 1400-an voltunk együtt összesen, a találkozót öt napja során. Nagyszerű volt átélni Isten jelenlétét és megtapasztalni a testvéri közösséget! Idén először volt magyar a főelőadója a találkozóknak (aki délelőttönként tanít egy négy előadásból álló előadás-sorozatot), Varga György személyében. Esténként pedig különböző felekezetekből érkeztek

a tanítók – Végh Tamás református, Bodó Csaba agapés, Lénárt Viktor evangélikus és D. Nagy Tamás pünkösdi színekben szolgált közöttünk. A gyermekprogramot a Vasárnapi Iskolai Szövetség (VISZ), a tini programot a Fiatalok Krisztusért (YFC), az ifiprogramot pedig a szentendrei baptista ifjúság munkatársai biztosították. A dicsőítéssel a dunántúli baptista dicsőítő csoport szolgált Iván Dániel vezetésével.

Délben változatos témájú, gyakorlatias szemináriumokra került sor, délután pedig a közösségi térben missziós kiállítást lehetett megtekinteni, és kérdéseket lehetett feltenni a kerekasztalbeszélgetések résztvevőinek. Egyik este egy evangéliumi töltetű színdarab (Jákim Stúdió), egy másikon pedig egy Jézus nevét felemelő koncert (Hanna projekt) segített bennünket a ráhangolódásban és a gondolataink elmélyítésében. Boros Lajos pedig Rácsok mögött, szabadon című könyvének megjelenése kapcsán beszélt a váci fegyházban történt megtéréséről, küzdelmeiről és hitbeli növekedéséről.

Délutánonként a Balaton partján NETBeach volt – vidám játékokkal, arcfestéssel, vetélkedőkkel és sportfoglalkozásokkal.

A BalatonNET könnyűszerkezetes találkozó, ami azt jelenti, hogy a program ingyenes, a költségeket adományokból fedezzük – viszont mindenki maga gondoskodik szállásáról és étkezéséről. Istennek hála mára minden kiadásunkat fedezni tudtuk a beérkezett adományokból. Jövőre augusztus 22-26. között lesz BalatonNET Balatonszemesen, a témát és főelőadót hamarosan bejelentjük. Honlapunk: www.balatonnet.hu, facebook oldalunk: www.facebook.com/balatonnet

Az elhangzott előadások, szemináriumok hanganyagai letölthetők a <https://balatonnet.hu/> honlap hangtárából.

Néhány, az előadásokon illetve a szemináriumokon elhangzott gondolat

„Azt kéri tőled szelíden az Úr: Engedd meg, hogy én mondjam meg, hogy mi a jó és mi a rossz!” (Végh Tamás előadásából, Kapcsolódás Istenhez, az evangéliumhoz)

„Amikor valódi intimitás és kapcsolódás jön létre két ember között, az olyan, mint amikor két

papírlapot együtt összegyűrünk gombóccá (ezt Viktor be is mutatta) – ha eldobom is, együtt maradnak, nem választhatóak el könnyen, ha kisimítom is őket, a gyűrődéseik azonosak lesznek, ha egymás mellé teszem őket.” (Lénárt Viktor előadásából, Kapcsolódás a házasságban, családban)

„Ha (a hívők) olyan áldozatokat tudnak hozni egymásért, mint önmagunkért – akkor fel fogja tenni a kérdést a világ: miért szeretik ezek az emberek ennyire egymást? A több ezer éves ellentét közöttük miért változott meg?” (D. Nagy Tamás előadásából – kapcsolódás az Egyházban, gyülekezetben)

„Isten napról-napra megújítja az Ő kegyelmét és amikor eltalál engem – az az igazi öröm.” (Varga György előadásából)

„A magasztalás azt jelenti, hogy helyénvaló módon elismerjük Azt, Aki dicséretre méltó és lelkesen részt veszünk ebben. Nem feladatként, kötelességként, hanem szabadon, ami ebből a gyönyörködésből fakad. Az imádat a megváltott ember életének mércéje.” (Varga György előadásából)

„Mindannyiunknak vannak tapasztalatai arról, hogy milyen újként, ismeretlenként és kívülállóként belépni egy közösségbe. Kívül állunk, miközben bent szeretnénk lenni. Mivel nem oda születtünk, nincsenek kapcsolataink, nem ismerjük a szokásokat és viselkedési kódexeket, nem tartozunk ahhoz a bizonyos közösséghez. Közben idegenkedést, esetleg távolságtartást éreztetnek velünk, ami a bizonytalanságunkat még jobban növeli. Mivel a vendégszeretet a misszió egyik alapvető dimenziója, ezért a befogadás gyakorlásához új szemlélet, a helyes emberbaráti kommunikációs alapelvek ismerete és személyiségfejlődési készség is elengedhetetlen.” (Reimer Attila és Márta a befogadó gyülekezet ismérveiről tartott szemináriumában)

AZ ALIANSZ IMAHÉT ELÉ

Kedves Testvéreink!

2018 első teljes hetében ismét imádsággal kezdhethetjük az új évet. Hálaadással megköszönhetjük az elmúlt esztendőt és reménységgel tekinthetünk az előttünk álló időszakra. Az Aliansz Imahét megnyitó alkalmát a Skót Misszió templomában tartjuk (Budapest, VI. ker. Vörösmarty u. 51.) 2018. január 7-én 17.00-i kezdettel.

Azért választottuk ezt a helyszínt, mert a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) történetében a skót misszió döntő szerepet kapott.

A magyarországi skót misszió története 1841-ben kezdődött, és az 1846-ban Londonban megalakult Evangéliumi Aliansz – mint a krisztusban való testvéri egység megélésének életgyakorlata – a skót testvérek révén lett ismert és talált lelkes követőkre a magyar testvérek között is. 1876-ból már van feljegyzés arról, hogy a különböző felekezetű testvérek összejöttek közös imádságra. Most is

szeretettel várjuk a testvéreket a közös imádságra! Jöjjenek el és töltsük meg a templomot a hívők imáival, dicsőítsük együtt Istenünket!

Továbbá szeretettel kérjük és biztatjuk a testvéreket arra is, hogy

- amennyiben lakóhelyükön, illetve elérhető közelségben tartanak Aliansz Imaheti alkalmakat, ezeken aktívan vegyenek részt, építve Isten Országát, megélve a krisztusi egységet, a hívők közösségében

- amennyiben a környezetükben még nincs ilyen alkalom, kérjük, lehetőség szerint juttassák el az imaheti anyagot a lelkeszeiknek, gyülekezeteiknek, és kezdeményezzék Aliansz Imahét megtartását a környékbeli felekezetekkel, gyülekezetekkel összefogva

- értesítsenek bennünket arról, hogy hol tartanak Aliansz Imahetet! Sokan keresnek bennünket és érdeklődnek az iránt, hogy hol vannak a közelükben Aliansz Imaheti helyszínek. Szeretnénk számukra megfelelő tájékoztatást nyújtani, ehhez viszont arra van szükségünk, hogy időben rendelkezünk a megfelelő információkkal. Igényeljük és köszönjük az erről szóló tájékoztatást! Arra kérjük a testvéreket, hogy – lehetőleg 2018. január 3-ig – küldjenek erről számunkra egy üzenetet az istvan.horvath@om.org e-mailcímre, vagy egy levelet postán a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) címére: 1091 Budapest, Kálvin tér 7.

Az Aliansz munkája – a hagyományos imaheti gyűjtéssel is – a következő számlaszámon támogatható: OTP 11706016-20464132

Az idei évben is az Európai Evangéliumi Aliansz imaheti anyaga szolgál bevezető gondolatokkal imádságainkhoz. Spanyol testvéreink állították össze a hét témáját, ami – ahogy azt az Európában zajló események aktualitása magával hozta és jelentős kérdéssé emelte – az idei gondolatok a jövővényekről/idegenekről illetve a zárando-król/vándorokról szóló ígéresek tárgyalja, és keresi a biblikus, bölcs, krisztusi hozzáállást az adott kérdéskörben. Mivel ebben a rendkívül összetett és érzékeny kérdésben sokféle látásmód és hozzáállás létezik, előjáróban – és a testvéreink inspirálta látást kiegészítendő, szeretnénk itt is megjelentetni az Aliansz vezetőségének állásfoglalását az adott kérdésben, remélve, hogy ezzel hozzájárulhatunk egy teljesebb, részletgazdagabb kép kialakításához. Szeretnénk meglátni és betölteni Istennek az adott helyzetre számunkra szóló elhívását, meglátva mi a feladatunk, részünk, szerepünk ebben a történelmi helyzetben és betölteni a ma is érvényes nagy missziós parancsot, megélni és minden nép felé hirdetni az evangéliumot és segítségére lenni a bajbajutottaknak.

Szeretettel és tisztelettel, a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) minden munkatársa nevében:

Horváth István
főtitkár

Iránymutatás a migráció kapcsán

„Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.”

(Mikeás 6,8) „Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait.” (ApCsel 17,26)

Állásfoglalásunkkal meg szeretnénk szólítani az egész társadalmat, és evangéliumi irányt kívánunk mutatni Krisztus követőinek. A jelenlegi népvándorlás és az azzal összefüggő menekültkérdés világjelenség, ami most különös súllyal nehezedik Európára és jelentős hatást gyakorol társadalmunkra is. Krisztus követőiként nem lehetünk sem némák, sem tétlenek ez ügyben.

Az okok és a következmények

A néptömegek útrakerésének elsődleges okaként az euro-amerikai civilizáció bűnei határozhatók meg, másodlagos oka pedig a klíma kedvezőtlen alakulása, mely részben szintén visszavezethető a telhetetlen és felelőtlen emberi tevékenységekre.

1. a gyarmatosítás, a világháborúk, a tömeggyilkosságok - és a megvallatlan, rendezetlen bűnök szellemi örökül hagyása;
2. a rossz lelkiismeret Isten nélküli feloldási kísérlete a humanista szemléletű, ún. „politikai korrektség” ideológiája által;
3. individualista indítékokból a saját magzatok százmillióinak abortálása - ezáltal jött létre a népesség drámai csökkenése is, ami például a munkaerőhiányt is előidézte;
4. kényelemszeretetből modern kori rabszolgák tömegeinek importálása az alacsony presztizsű munkákra, főként a korábbi gyarmatokról;
5. konfliktusok szándékos előidézése a világon, a kapitalizmus piaci éhségének kiszolgálása katonai és titkosszolgálati eszközökkel - a demokrácia exportálásának és az emberi jogok kiterjesztésének leple alatt;
6. Istentől való elhajlás, és az európai társadalmakat évezredek óta mozgató és szabályozó zsidó-keresztény értékek megtagadása;
7. a természet egyesúlyának megbontása, súlyos éghajlati válság okozása (a profit növelése érdekében és jóléti társadalom létrehozására és fenntartására).

(Folytatás a következő oldalon.)

Mit vall és tesz a Magyarországi Evangéliumi Aliansz?

1. Elismerjük, hogy mi, európai népek, méltók vagyunk az Isten ítéletére. Bűnbánatot tartunk a nyugati posztkeresztény világ nevében, és könyörgünk Istenhez bocsánatért az elmúlt századokban népeink által elkövetett bűnök miatt. Ezt a gyakorlatot ajánljuk testvéreinknek is.
2. Elismerjük Isten jogát ahhoz, hogy a megváltás személyessége mellett az emberiséget népekként, nemzetekként kezelje, ítélje, gondozza, úgy az Őszövetség és az Újszövetség időszakában, mint ahogy napjainkban is. Ezért nem látjuk jónak a népek összemosására irányuló törekvéseket – inkább a nemzetek békeességét támogatjuk és az evangélium hirdetését minden nép számára.
3. Valljuk, hogy Istentől származik minden hatalom. Az államok és kormányok felelőssége gondoskodni a rájuk bízott népek és határai védelméről, a társadalmuk egészséges működéséről. Krisztus testének, az Eklézsiának a szerepe elsősorban az evangélium hirdetése és megélése, az embereknek az üdvösség útjára való segítése. Isten igéjének igazsága, a Biblia erkölcsi, társadalmi értékrendjének nyilvános képviselője hatást gyakorolhat a törvényhozókra és az állampolgárokat egyaránt.
4. Támogatjuk a háborúk által sújtott embertársaink megsegítését, első rendben eredeti lakhelyükön, vagy az ahhoz földrajzilag, kulturálisan és vallásilag legközelebb eső területen, hogy a helyzet rendezését követően saját szülőföldjükre minél könnyebben visszatérhessenek. Helytelennek tartjuk a menekülőknek vagy a jobb életkörülményre vágyóknak különféle hamis ígérekkel való hitegetését és Európába csalogatását. Tapasztaljuk, hogy a vallási és kulturális különbözőségek az erőltetett együttélésben rendkívüli veszélyhelyzeteket hoznak létre. Ezekről a kérdésekről szélesebb körben is egyeztetünk és állásfoglalásunkat az üldözött Krisztus-hívőkkel közösen alakítottuk ki.
5. Ezzel együtt aktívan részt veszünk a hozzánk érkező menekültek fizikai és lelki megsegítésében – bármilyen nemzethez és valláshoz tartoznak is. Hitestvéreinkkel különösen igyekszünk jót tenni. Ebben a szolgálatban a Magyar Evangéliumi Aliansz együttműködik több egyházzal és missziós szervezettel, továbbá kéri a menekülttáborokhoz közel lévő gyülekezeteket, hogy hittel és szeretettel munkálkodjanak a menekültek között.
6. Támogatjuk a teremtett világ és a népek értékeinek megőrzésére és a természeti kincsek, erőforrások igazságos és méltányos megosztására, gazdaságos hasznosítására irányuló törekvéseket.

Budapest, 2017 júniusa

a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) elnöksége

ALIANSZ IMAHÉT – 2018. JANUÁR 7–14.

Zarándokok és idegenek

„Ábrahám hitből engedelmeskedett a hívásnak, hogy költözzék arra a vidékre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elindult anélkül, hogy tudta volna, hová megy. Hittel telepedett le az Ígéret földjére, idegen országban, és sátorban lakott Izsákkal és Jákobbal, akik ugyanazt az ígéretet örökölték. Várta ugyanis azt a szilárd alapokon nyugvó várost, amelyet majd az Isten tervez és épít. Sára is a hitében kapta az erőt, hogy előrehaladott kora ellenére anya lehessen, mert hűségesebbnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Ezért ettől az egytől, noha már nem volt fiatal, annyian származnak, mint az égen a csillag vagy mint a tengerpart megszámlálhatatlan fenyője. Mind hitben hunytak el, de anélkül, hogy az ígéret teljesedését megérték volna; csak megszűröl látták és üdvözölték, elismerve, hogy vándorok és jövevények a földön. Akik így beszélnek, megvallják, hogy hazát keresnek. Ha arra a földre gondoltak volna, ahonnan kijöttek, lett volna alkalmuk a visszatérésre. De egy jobb haza után vágyódtak, a mennyei után. Ezért az Isten sem szégyelli, hogy Istenüknek hívják, hiszen hazát készített nekik.” (Zsidók 11,8–16)

Idegenek, zarándokok, utazók...

Jónéhány évvel ezelőtt történt, amikor éppen egy hosszabb szabadságomat töltöttem, hogy a mentorom ezzel állt elő: „Most ne a formális keretek között történő továbbképzésekbe fektess energiát! Hagyd, hogy Isten közvetlenül tanítson!” Már csak az volt a kérdés számomra, hogy jól van, megfogadom a tanácsát, de akkor mit kezdjek az eőttem álló 4 hónapnyi szabadsággal?

Már korábban is hallottam a „Caminó”-ról; arról a gyalogos-zarándokútról, melynek végső úticélja a spanyolországi Santiago de Compostela. Ennek hatására megszületett a szívemben egy álom. Ez az álom tört felszínre újra, amikor azon gondolkodtam, hogy mit kezdjek a „szombatévemmel”. Így hát arra az elhatározásra jutottam, hogy két hetet erre a zarándokútra szánok, magam is „valódi” zarándokká válva.

A Biblia idegeneknek, zarándokoknak és utazóknak lát minket, ahogy ezt majd ennek az Imahétnek az anyagából is látni fogjuk. A természetes belső ösztöneink azonban inkább azt diktálják, hogy a megállapodottságra törekedjünk. A földterületre magyarul azt mondjuk: „ingatlan”, vagyis valami, ami nem inog meg, nem mozdul, nem mozgatható. A bibliai nézőpont megértése kellő motiváció volt számomra, mint megállapodott ember számára, hogy szó szerint olyan mobilis legyek, mint amilyen egy zarándok.

Turista és zarándok között az a különbség, hogy a turista új dolgokat akar látni, míg a zarándok maga akar megújulni. Ezért elhatároztam magamban, hogy most nem turistaként fogok viselkedni. Minimálisra korlátoztam azoknak a helyi nevezetességeknek a számát, amiket meglátogattam és igyekeztem elkerülni

ni az emberekkel való találkozásokat. Ehelyett alapvetően igetanyulmányozással és imádsággal töltöttem a napjaimat. Megtanultam, hogy az ember zárándokként jól teszi, ha nem ragaszkodik túl sok tárgyhoz, mivel aztán mindent magának kell cipelnie. A másik dolog, ami fontossá vált az út során számomra, hogy egyetlen dologra koncentráljak és ne hagyjam, hogy a figyelmem ide-oda csapongjon. A harmadik pedig, hogy megtanultam folyamatos beszélgetésben lenni Istennel.

Ahogy sokszor forró napsütésben, néha esőben gyalogoltam, egy kicsit jobban megértettem valamit Jézusról, aki zárándokká lett ezen a földön. A gyaloglás közben egyre inkább hatalmába kerített egy furcsa, számomra megmagyarázhatatlan érzés: kezdtem sokkal inkább otthonosabban érezni magam zárándokként az úton, mint otthon, letelepedett/megállapodott emberként.

Ahogy végig haladsz majd ezen az Imahéten, kihívásokkal fogsz találkozni, melyek kikököszentenek megszokott rutinjaidból. Az az imádságom; engedd, hogy ezeken keresztül Isten elvégezze az Ő munkáját benned. Engedd, hogy a mennyi útícéled felé vezető úton, Jézus követésében előremozdítsd és Szentlelke által változtasson!

Thomas Bucher,

az Európai Evangéliumi Aliansz főtákará

Ui.: Az idei Imahét anyagát a spanyol EA, azon belül is az Ima- és Teológiai Bizottság állította össze. Magyar nyelvre Kapocs Márta fordította le a számunkra. Nagyon köszönjük kiváló munkájukat!

BEVEZETÉS

IDEGENEK ÉS ZARÁNDOKOK

„Mindenki idegen – szinte mindenhol.” Ez a nemrég népszerűvé vált szlogen egy mély bibliai igazságot tükröz: keresztényekként idegenek vagyunk ebben a világban; útutazóban vagyunk, ez a világ nem az otthonunk. Úton vagyunk egy határozott útícéld, a mennyi otthonunk felé, amit Krisztus épít számunkra.

Ennek az egyszerű és alapvető igazságnak számos velejárója van:

1. A keresztény ember tudatában van annak, hogy földi élete nem tart örökké

Modern korunk féktelen materializmusának ez a legjobb ellenszere. Keresztényekként nem kell megtakarításokba, tőzsdézésbe vagy egy nagyszerű karrierbe vetnünk minden reményünket, hiszen csak útutazóban vagyunk ezen a világon. Tudjuk, hogy csak az lesz örökértékű, amit az Isten országába fektetünk be. Egy szállodai szobát se rendez be senki úgy, mintha az egész életét ott akarná leélni.

2. A keresztény ember reményteljesen tekint a jövőbe

A keresztény élet olyan, mintha egy nagy, véget nem érő vakációnak néznénk

elébe, teljes ellátással, a világegyetem legszebb helyén, ami ráadásul már ki is van fizetve – csak sokkal jobb – valójában minden képzeletet felülmúló. Addig már csak egy rövid idő van hátra, persze a maga küzdelmeivel, de megéri remélni, bízni és várni. Sajnálatos módon sok keresztény megféledekezett hite végcéljáról. Pedig ez az, ami segít elviselni a nehézségeket és a szenvedést. Már alig várjuk ezt a soha véget nem érő, örömteli holnapot!

3. A keresztény ember tisztán látja a dolgokat

Ami azt jelenti, hogy a dolgokat a maguk helyén, hosszútávú értékük fényében értékeljük. Valójában csak az örökké tartó dolgok számítanak. Folyamatosan azt kell kérdeznünk magunktól: az örökkévalóság szempontrendszeré alapján, hogyan lehetek ma úgy hatással a családomra, a barátaimra és az embertársaimra, hogy az a javukra, egyben Isten dicsőségére szolgáljon?

4. A keresztény ember üldöztetést szenvedhet, másokétól eltérő értékrendszere miatt

Nem fog mindenki egyetérteni a nézőpontunkkal. Látnunk kell, hogy sok ember és sok kormány szemében az Úr Jézus Krisztusba vetett hit komoly veszélyt jelent. Ösztönösen megérzik, hogy Jézus Úr és hogy Ő nem fogja megosztani a dicsőségét senkivel. Lehetnek olyan élethelyzetek, amikor ha kiállunk a hitünkért, akkor az üldöztetéshez vezethet, akár meg is ölnek bennünket Krisztusért.

5. A keresztény ember irgalmas a bajbajutottakkal

(A nagy parancsolat [Mt 22,37–40] fényében látjuk, hogy a szűkséget szenvedők, rászorulóknak megsegítése, a szegények, betegek, elítéltek, özvegyek, árvák, jövevények felkarolása és a róluk való gondoskodás az egyik központi üzenete az Ő- és az Újszövetségnek egyaránt – például 2Mózes 10,16–19 ill. Mt 25,35–36 – szerk.). Mivel mi magunk is idegenek vagyunk ezen a világon, így együtt tudunk érezni azokkal az idegenekkel, akiket Isten a mi országunkba hozott. Nekünk, keresztényeknek az az elhívásunk, hogy könyörületeseleg legyünk és ugyanazzal az irgalommal forduljunk feléjük, amivel Jézus fordul felénk. Abban a kiváltságban részesülünk, hogy meghívhatjuk őket a mi közösségünkbe, hogy tartsanak velünk, a mennyi hon felé tartó utunkon.

(A nagy missziós parancs – Mt 28,16–20 – értelmében mindenhol, mindenkinek hirdessük az evangéliumot!)

José Hutter

JANUÁR 7. VASÁRNAP – ZSIDÓK 11,8–10; 13,14

Ábrahám – A zárándok-hívó példaképe

Ábrahám a Biblia egyik legismertebb alakja, akit a hit példaképe-ként szoktunk emlegetni. Utazása azzal kezdődik, hogy Isten elhívja, hogy hagyja ott Úr városát és kövesse őt egy ismeretlen helyre. A hit zárándokká kovácsolja Ábra-

hámot. A hite azt jelentette, hogy Ábrahám meg volt igazítva, vagyis igaz volt. Hitt Istennek arra vonatkozó ígéretében, hogy fia lesz, még akkor is, ha ez teljesen valószerűtlen volt, hiszen ő is idős volt már, a felesége is, ráadásul Sára meddő is volt.

Hitt Istennek és ez számíttatott be neki igazsággul (Gal 3,6). Az a hit, ami arra vezette őt, hogy elhagyja Úr városát, nem véletlenszerűen fakadt fel, hanem, ahogy István mondta: „a dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak” (ApCsel 7,2). Figyeljük meg, hogy nem Isten dicsősége jelenik meg, hanem maga a dicsőség Istene. Ez a jelenés megszilárdította, erősítette a hitét. Innentől már nem csupán egy földi otthon lett a célja, hanem a mennyei, ami nem csupán egy „jobb hely” volt Úr városánál, ahol eddig élt. Hitének köszönhetően eljutott az ígért földjére, de továbbra is zárandokként élt, mert „várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten”.

Minden hívővel ugyanez a helyzet. Ábrahámmal hasonlóan mi is hittünk és megigazítottunk. A megváltás kegyelemből van, hit által (Ef 2,8-9). Ezt a hitet pedig az bizonyítja, hogy az ember elhagy mindent azért, hogy elfogadjon valamit, amit egyedül Isten ajánl fel. A világ, Jézus ígérete szerint, egy átmeneti hellyé válik a „szilárd alap”-pal rendelkező város felé vezető úton (János 14,1-4). Ahogy Ábrahám elhagyta mindenét azért, hogy kövesse Istent, úgy nekünk is kihívást jelent, hogy elhagyjuk a saját, kényelmes és megszokott világunkat, hogy azon az úton járjunk, melyet Jézus lábnyomai jelölnek ki számunkra (1Péter 2,21). Egy keresztény számára nincs semmi állandó ebben az átmeneti világban. A mennyei dolgokat keressük, Isten örökkévaló Országát. Így a győzedelmes egyház Krisztust követi és a mennyei otthon felé tart.

Zarándokként élve egy relativista, értékeit elvesztő világban, legyünk az abszolút értékek szószólói és képviselői!

Samuel Pérez Millos

Hálatémáink:

- Köszönjük Istenünk, hogy mi, hit által, Ábrahám gyermekei lehetünk
- Köszönjük Istenünk, hogy velünk tartasz az úton.
- Köszönjük Istenünk, hogy annál, mint amink most van, valami sokkal jobbat készítesz a hívőknek a mennyben.

Megvallás:

- Bocsásd meg Urunk, hogy olyan sokszor hitetlenek vagyunk. Beismerjük, hogy gyakran nem úgy élünk, mint zárandokok, mint akiknek a tekintete a mennyei város felé irányul.

Kéréseink:

- Segítsen bennünket az Úr abban, hogy a hit emberei legyünk és úgy éljünk, hogy megbízzunk abban a célban, amit Isten jelölt ki az életünkre nézve.
- Tudatosodjon bennünk, hogy ez a világ csak egy átmeneti hely a keresztény ember számára, a mennyei, örök város felé vezető úton, ahol Krisztus már várja.
- Miközben a mennyei dolgokra figyelünk, ne feledkezzünk meg arról, hogy

ezen a földön járva sok dolgunk, felelősségünk van, amikben Isten szerinti módon kell sáfárkodnunk! „Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcseit. Vegyetek magatoknak feleségeket... igyekezzetek a városnak jólétén, a melybe fogságra küldöttemek titeket, és könyörögjétek érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek.” (Jer 29,5-7) – szerk.

JANUÁR 8. HÉTFŐ – 1MÓZES 37-50

József – Bár idegen, de a történelem Istenének és Urának védelme alatt áll

Ha azt nevezzük idegennek vagy zárandoknak, aki ideiglenesen a szülőföldjén kívül él és ki van téve az ezzel együtt járó nehézségeknek, akkor József minden szempontból megfelel ennek a definíciónak. Féltékeny bátyjai eladták rabszolgának, így Egyiptomba került. Mivel itt kiszolgáltatott idegen volt, nem tudta megvédeni magát Potifár feleségének rágalmazásától, ezért a börtönben kötött ki, ahol halál várt rá. De ugyanakkor József gondoskodó szeretetben is részesült – egy idő után Isten kiszabadította és felemelte, hogy rajta keresztül megáldjon másokat. Végül Isten Józsefen keresztül szabadította meg az éhségtől az egyiptomiakat és más népeket, sőt a saját családját is! József felismerte, hogy Isten volt az, aki a sorsát, földi zárandokúttját irányította, isteni céljainak megfelelően. Így tett bizonyosságot erről testvéreinek, akik korábban eladták őt: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa” (1Móz 50,20). Ugyanígy mi is idegenek és zárandokok vagyunk egy ellenséges világban (1Péter 2,11). Ki vagyunk szolgáltatva az igazságtalanságnak és az üldöztetésnek. Ugyanakkor, Józsefhez hasonlóan, gondoskodó szeretetben is részesülünk. Isten mindent a javunkra fordít (Róm 8,28), megszabadít bennünket (Gal 1,4) és rajtunk keresztül áldja meg a körülöttünk élőket (1Péter 2,9). Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy Isten gondoskodni fog rólunk, nehézségeink közepette? Részben az Ő hűsége miatt, amit József életében is kinyilvánított. De még inkább amiatt, aki Józsefnél nagyobb volt és akit ugyanúgy idegenként küldött el Isten ebbe az ellenséges világba (János 3,17), aki ki volt téve a kiszolgáltatottságnak és az igazságtalanságnak, akit a testvérei elárultak és hagytak meghalni. De Isten megszabadította, feltámasztotta és felemelte - és rajta keresztül nyer áldást a föld minden népe.

Jézusnak köszönhetjük, hogy biztosak lehetünk afelől, hogy Isten mindig ott van mellettünk: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32). Segítsen minket az Úr, hogy – Józsefhez hasonlóan – bízzunk Benne, legyünk hűségesek és váljunk áldássá mások számára földi zárandokutunkon.

Matthew Leighton

Hálatémáink:

- Hálások vagyunk, Urunk, mert nehéz körülményeinken keresztül megértjük a felülről jövő bölcsességet. Hálások vagyunk, hogy minden a javunkra van.
- Köszönjük, hogy ezek között a nehéz körülmények között is megőrzöd a szívünket.
- Köszönjük az erőt, amit minden egyes helyzetben megadsz.

Megvallás:

- Bocsásd meg nekünk, hogy gyakran nem bízunk a te szuverenitásodban és a te tökéletes terveidben.

Kéréseink:

- Isten vezesse zarándokutunkat az ő szuverén céljainak megfelelően, ahogy azt tette Józseffel is
- Valljuk meg és értsük meg, hogy Isten a mi javunkat munkálja, hogy Ő megszabadít bennünket és hogy rajtunk keresztül megáldja a körülöttünk élőket
- Segítsen minket az Úr abban, hogy megbízzunk Benne, hűségesek legyünk Hozzá és életünk valódi áldás lehessen másoknak

JANUÁR 9. KEDD – RUTH 1

Ruth – Az éhségtől vezérelve megtalálja Istenét

Az egész történetből a minden kegyelem Istenét kell kiemelni. Utólag visszatekintve már jobban megértjük a megváltás tervét. A könyv azzal ér véget, hogy Ruth része lesz Dávid családfájának (Ruth 4,18-22) és ezáltal bekerül Jézus felmenői közé (Mt 1,5). Így szövi egybe Jahve a megváltás örök tervének szálait. Az isteni áldás olyankor mutatkozik meg leginkább, amikor a társadalom hátat fordít Istennek, ahogy azt Ruth történetében látjuk, ami a bírák idején játszódik (Ruth 1,1). Bármilyen valószínűtlennek tűnik is, az Úr még ilyenkor is pártfogásába veszi az övét. Ennek kapcsán két dolgot emelhetünk ki:

A. Isten kegyelmes gondviselésében visszajára fordít helyzeteket (Ruth 2,11-12). Isten megengedte azt a nélkülözést, aminek folyamányaként - és persze a családban bekövetkezett halálesetek következtében - Naomi és két menyje létbizonytalanságba került, elszorítva otthonuk elvesztését és a megvetettséget. Ugyanaz az Isten, aki megengedte ezeket az életükben, megteremti, előkészíti számukra az ígért földjére való vissza/térés feltételeit.

B. Az embereket hitre vezeti (Ruth 1,16-17). Ehhez személyes biznyságtételeket használ. Naomit saját népe keményen bírálta amiért elhagyta az ígért földjét és ezzel ősei hitét. Ennek ellenére azonban:

a) Ruth szavai („Istened az én Istenem” – 16. v.) egyértelműen arról tanúskod-

nak, hogy Naomi soha nem tért át a moábiták vallására és nem olvadt bele a domináns kultúrába;

b) tudta, hogyan járjon közbe a menyéért (8. v.) és minden kétséget kizáróan várta Isten válaszát

c) Jahve kezét látta mindenben, ami történt, hiszen négyszer is nevére nevezi az Urat (20-21. v.)

d) Nem játssza az áldozatot, nem próbálja meg menyéi figyelmét magára irányítani, amikor igyekszik meggyőzni őket, hogy maradjanak Moáb földjén (9-13. v.).

Ruth kitartása és elszántsága példaértékű a történetben: „Ne unszold engem, hogy elhagyjalak...” (16. v.). Hite valódi és megalapozott volta a következőkből látszik:

- (1) A kétségbeesett körülmények ellenére is hisz Jahve-ban, amelyek akár oda is vezethettek volna, hogy nehezteljen Rá;
- (2) Teljes odaszánás jellemzi. A tanítványság iskolapéldája, ahogyan hátat fordít a családjának és a népének, hogy kövesse az Élő Istent;
- (3) A rendkívüli szimpátia amivel az anyósához ragaszkodik (2,17-18);
- (4) Teljes mértékben azonosul Isten népével, annak ellenére, hogy moábitaként ezzel a saját népe haragját és megvetését vonja magára. Ábrahám igazi leánya (1Móz 12,3b).

Antonio Ruiz

Hálatémáink:

- Köszönök neked minden testvért, akik a biznyságtételükön keresztül hatással voltak mások életére; akik a te kezeid, lábaid, a te hangod voltak, azok számára, akik ismernek téged és azok számára, akik nem.
- Köszönöm, hogy számíthatok Rád a harcaimban –amik a Te harcaid.
- Köszönöm, hogy helyreállítasz bennünket; átformálsz, hogy olyanokká váljunk, amilyenek teremtettél minket.

Kéréseink:

- Add, hogy biznyságtételünkön keresztül másokat Krisztushoz vezessünk!
- Add, hogy mindent hátrahagyva követni akarjunk Téged!
- Add, hogy a bennünket mindenfelől érő hatások ne vonják el a tekintetünket Krisztusról!

JANUÁR 10. SZERDA – DÁNIEL 3

Dániel – aki az üldöztetés idején is szilárd maradt

Három fiatalember egy idegen országban. Ki fog vigyázni rájuk? Nos... rájuk, hívőkre mindig van, aki vigyáz! „Te, ó, király, megparancsoltad, hogy minden ember (...) boruljon le, és hódoljon az aranyszobor előtt; ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt dobják be az izzó tüzes kemencébe. Vannak itt zsidó férfiak...” (Dán 3,10-12) Persze mondhatjuk azt, hogy mi nem vagyunk fontosak, hogy ügyse számít, hogy mit csinálunk, vagy mit mondunk, hogy ügyse veszti

észre senki... de igenis mindig van valaki, aki figyel ránk. Még valamikor korábban valakik észrevették, hogy ezek a zsidó férfiak különböznek tőlük és ezek a valakik azóta is folyamatosan figyelik őket.

Ez a három férfi tudott valamit. Ugyanaz a három ember, aki korábban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével, most úgy döntött, hogy nem szennyezi be magát a király isteneivel. Aki a kicsin hű, az megtanulja, hogy a nagyon is hű legyen. Kicsiny kis fények egy idegen országban.

Akár el is osonhattak volna; a tömegben nem vette volna észre őket senki. Vagy valahogy kibírhatták volna ezt a percet és aztán folytathatták volna tovább az életüket, mintha mi sem történt volna. De ők nem bűjtak el. Úgy, mint Dániel, aki napjában háromszor imádkozott szélesre tárt ablakánál. És amikor a hatalmas uralkodó haragra gerjed és eltorzult arccal, hangjában megvetéssel nekik szegezi a kérdést: „Van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket?” (3,15), akkor anélkül, hogy a hangjuk megremegne, így válaszolnak: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből (...) De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük...!” (3,17–18).

Az a Babilon, amelyben mi élünk, ugyanígy meg van győződve abszolút hatalmáról. Azt hiszi, hogy mi és a mi családjaink az ő kultúrájához tartozunk, de nem tudja, hogy mi egy másik országnak vagyunk a polgárai, hogy mi csak egy rövid időre vagyunk itt és hogy a mi Királyunk törvénye benne ég a szívünkben. Ezért amikor mindenki ujjongva éljenzi az igazságtalanságot, a tudatlanságot és a becstelenséget, mi nem hajtunk térdet. Amikor a rosszat jónak tekintik és a jót rossznak, akkor mi nem hajtunk térdet. Amikor megfenyegetnek bennünket és nekünk támadnak, mi nem imádjuk isteneiket. Mert a mi Királyunk azokat tiszteli, akik Őt tisztelik. Velük megy, amikor tűzön kelnek át. (Ézs 43,2). És hamarosan befogad minket mennyei otthonunkba.

Raquel Berrocal

Hálatémáink:

- Hálásak vagyunk, Istenünk, mert függetlenül attól, hogy éppen hol vagyunk, te mindig velünk vagy és megsegítesz bennünket.

Megvallás:

- Megbánjuk mindazokat a helyzeteket, alkalmakat, amikor nem voltunk elég bátrak ahhoz, hogy tiszták és szilárdak maradjunk, hogy ne essünk el és így nem voltunk jó bizonyosság.

Kéréseink:

- Kérünk add meg nekünk, hogy hűek tudjunk maradni a legkisebb dolgokban is, hogy megtanuljunk hűek maradni a nagy dolgokban!
- Urunk, kérünk segíts bennünket, hogy ne ehhez a világhoz igazodjunk, hanem elsődlegesen az határozza meg a gondolatainkat és a cselekedeteinket, hogy a menny állampolgárai vagyunk!

Jónás – aki egy idegen nemzetnek hirdette Isten üzenetét

Jónás könyvének fő üzenete megjeleníti Isten minden népre kiáradó, sőt, túláradó kegyelmét, hiszen még azok számára is van Istennek megtérésre szóló üzenete, akik az akkori kor véres hódítói, Izrael és a környező népek ellensége volt. Jónás zsigeri reakciója az ellenérzés, egyet nem értés és az ellenkezés – ki akar bűjni a küldetés végrehajtása alól. „Még hogy népem kegyetlen ellenségeiért tegyek valamit? Soha!” Újszövetségi látásmódunk, a krisztusi szeretetparancs ismeretében talán próbálnánk helyreigazítani Jónást, azonban az Ige értünk iratott; csodálatos, hogy mi magunk változhatunk, formálódhatunk Isten Igéje és Szentlelke által. Ha magunkba nézünk, talán a mi szívünkben is vannak ellenérzések más emberek, más népek iránt... Segít a jó irányú változásban, ha időt szánunk arra, hogy a saját népünkért más népekért és imádkozzunk! Jónással együtt nekünk is át kell vennünk, meg kell tanulnunk Urunktól az isteni könyörületet. Rendkívül összetett kérdés, milyen választ adhatunk a hirtelen Európa hatáira zúduló menekültek tömegei láttán. A helyzet súlyos, és az Európára nehezedő nyomás lényegesen nem csökkent az utóbbi időszakokban sem. Nyilván sok fontos aspektusa van ennek a kérdésnek, ami sok tekintetben rendkívüli biztonsági kockázatot is jelent. Meg kell látnunk, hogy ebben a helyzetben mi a mi sajátos szerepünk és feladatunk! Mint Krisztus követői felismerhetjük, hogy ez a nehéz helyzet egyben lehetőséget is jelent számunkra, hogy imádkozzunk értük és a lehetőségeink szerint segítsük a nálunk megjelenő gyökértelen és szükségben lévő embereket. Az evangélium hirdetésével és megélésével lehetőséget biztosítunk számukra, hogy rajtunk keresztül is megtapasztalják Isten szeretetét és kegyelmét.

Jónás nem tud elrejtőzni Isten elől és nem képes keresztülhúzni az Úr terveit. Mégiscsak Ninivébe ér, ahol meghirdeti a város elpusztítását. Ninive királya és népe a negyven napos isteni haladékot böjtire és könyörgésre fordítja és Isten meghallgatja őket. Jónás nem értette meg Isten szívét és szándékát, mert a saját gondolatai és érzései tolultak fel benne, így vitába szállt Istennel: „tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó. Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem!” (Jónás 4,2–3) A könyv Isten szavaival, magyarázatával és kérdésével zárul. Nem tudjuk Jónás válaszát, de az igazi kérdés az, mi a mi válaszuk erre az isteni felhívásra!

A nagy missziós küldetésben Jézus rábízta követőre azt, hogy tegyünk tanítvány-nyá minden népet. Nem tudunk mindannyian elmenni, de részt tudunk venni a misz- szionáriusok kiküldésben, az adakozásban, a kapcsolattartásban és az imádságban.

Jelen időszakban azt tapasztaljuk, hogy nem csupán mi megyünk el minden néphez, az egész világra, hanem a világ népei közül jönnek hozzánk számosan. A nagy parancsolat nem változott. Hirdessük számukra az evangéliumot, mutassuk be Isten szeretetét feléjük a cselekedeteinkben és emeljük fel az Úr elé ezeket az életüket imádságainkban.

Hálatémáink:

- Hálat adunk Istenünk, szuverenitásodért!
- Köszönjük Istenünk, hogy te munkálkodsz és be akarsz minket vonni ebbe a munkába, függetlenül attól, hogy milyenek vagyunk és hogyan gondolkozunk!

Megvallás:

- Kérjük, bocsásd meg, drága Istenünk, hogy olyan sokszor az akaratoddal ellentétes irányba mentünk!
- Megbánjuk helytelen gondolatainkat az idegenekkel kapcsolatban. Segíts szeretnünk az idegeneket és segíts abban, hogy megosszuk velük a te evangéliumodat, ami a legértékesebb amink csak van, egészen az apró, hétköznapi dolgokig, amikkel a valós szükségeket betölthetjük!

Kéréseink:

- Könyörgünk nemzetünkért és nemzetünk hitre jutásáért!
- Kérünk adj vágyat a szívünkbe, hogy akarjunk segíteni és közbenjárni azokért a nemzetekért, akiknek segítségre van szükségük és add, hogy a szeretetnek és a kegyelemnek ezek a jelei Krisztust tükrözzék vissza!
- Kérünk add meg nekünk, hogy betöltsük a nagy küldetést, hogy imádkozzunk, hirdessük az örömhírt és tegyünk tanítványokká minden népet!

JANUÁR 12. PÉNTEK – FILIPPI 1,21-26

Pál – a népek apostola – zsidó, római és egyben mennyei polgár

Ebben az igeszakaszban Pál arra hív bennünket, hogy tartsunk vele gondolatban, amint, mintegy hangosan gondolkozva, azon töpreng, hogy az életben maradást vagy a meghalást választaná-e inkább. Teszi mindezt úgy, hogy nincs igazán választási lehetősége, hiszen börtönben ül, ítéletre várva. Így hát ez az elmélkedés, ami első olvasatra ellentmondásosnak tűnik, egy olyan, elképzelt helyzetet vesz alapul, melyben Pálnak megvan a lehetősége arra, hogy megválassza sorsát. Egyfelől Pál úgy beszél a halálról, mint nyereségről. Emellett az opció mellett az „elköltözni” szóval érvel, ami azt jelenti: „továbbmenni az embernek a maga útján”. Pál számára az, hogy most ebben a világban van, csupán átmeneti állapot, aminek egyetlen logikus folytatása a földi élet végén a halál, „Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél”. Vagyis azt feltételezi, hogy a kapcsolata Krisztussal halála után is élő és dinamikus marad.

Másfelől pedig Pál életét minden kétséget kizáróan már ebben a világban is a Jézus Krisztussal való szoros közösség jellemezte. Őbenne élt és Krisztus is őbenne. Ezért nem meglepő, hogy mégis az életben maradás mellett teszi le a voksát, hogy ezzel dicsőítse és szolgálja Krisztust az emberek között.

Ebben a dilemmában, ha választhatna, Pál a maradás mellett döntene, tekintetét továbbra is a mennyre szegezve, de két lábbal a földön járva. Fő mozgatórugója a Krisztussal való kapcsolata és ez az, ami arra bírja, hogy maradjon, hogy segítsen a Fillipbelieknek megtapasztalni ugyanazt az áldást, amit ő megtapasztalt. És pontosan az ittmaradása teszi lehetővé, hogy a filippiek növekedni tudjanak Krisztusba vetett hitükben.

Pál ezen szavai, minden kétséget kizáróan, minket is fel kell, hogy ébresszenek. Meghalni annyit jelent, mint elveszíteni az életünket. De ha halálunkkal alátámasztjuk azt az igazságot, hogy „nekem az élet Krisztus”, akkor semmit sem veszítünk, sőt, győzünk! Hogyan és kiért élünk? A válasz, míg élünk, mint napi feladat előttünk áll. Adja Isten, hogy tudjunk Pállal együtt így kiáltani: „nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség”!

Edith Vilamajó

Hálatémáink:

- Hálat adunk azért a reménységünkért, hogy Krisztussal lenni sokkal jobb.
- Hálat adunk azért a meggyőződésünkért, hogy az élet Krisztussal minden másnál jobb.

Megvallás:

- Bocsásd meg, Urunk, hogy nem mindig érted élünk.

Kéréseink:

- Add meg Istenünk, hogy Krisztusért éljünk és ez nyilvánuljon meg abban, hogy keressük a Vele való szoros közösséget, Őt kövessük, szolgáljuk és dicsőítsük!
- Add meg Urunk, hogy az evilágban való maradásunk azt a célt szolgálja, hogy mások növekedjenek a Krisztusba vetett hitükben!
- Add meg Urunk, hogy az életünk legyen összhangban azzal a gondolattal, hogy számunkra az élet Krisztus és a meghalás nyereség!

JANUÁR 13. SZOMBAT – APCSEL 18,2

Priscilla és Akvila – Száműzetésben, de nyitott ajtókkal

Pál apostol Korinthusban találkozott egy házaspárral, Akvilával és Priscillával, akiket akkoriban száműzetek Rómából. Lukácstól tudjuk, hogy ugyanaz volt a szakmájuk. Pál náluk lakott és az ő műhelyükben dolgozott, miközben szombatonként hirdette az örömhírt (ApCsel 18,1-4). Ez a házaspár, akiknek el kellett hagyniuk Rómát, amikor Klaudiusz császár elűzte a zsidókat a fővárosból, a későbbi nagy korinthusi gyülekezet alapítója lett. Másfél év múlva ez a misszionárius trió elköltözött Efezusba, ahol Pál folytatta apostoli munkáját (ApCsel 18,18-19). Az első évszázadban Isten üldöztetésekén és száműzetéseken keresztül plántált gyülekezeteket szerzte a Római Birodalomban. Amikor Pál később a rómaiaknak írta levelét, addigra már Priscilla és Akvila visszatért Rómába és a házuk egy gyülekezetnek

adott otthont. A Rómabeli híveknek írt köszöntések sorában ott találjuk Pál gyengéd szavait, melyekkel ezt a házaspárt jellemzi: „akik munkatársaim a Krisztus Jézusban. Akik életemért a saját fejüket kockáztatták, és nekik nem csak én vagyok hálás, hanem a pogányok valamennyi gyülekezete is” (Róm 16,3–4).

A világon ma több, mint 250 millió ember van mozgásban, akár szabad akaratukból, akár kényszer hatására hagyják ott a hazájukat. Európában is nagy a mozgás, 2015-ben volt a legnagyobb, 5,7 millióan jöttek be, 2,8 millióan pedig elhagyták. Megfigyelhető, hogy Európában az egyház legjobban épp a jövevények között alapított gyülekezetekben növekszik. Azok mellett a misszionáriusok mellett, akik teljes mértékben az örömhír hirdetésére és a tanítványképzésre szánják oda az életüket, világszerte többmillió olyan önkéntes misszionárius is tevékenykedik, akik Prisztillához és Akvilához hasonlóan, otthonukkal, idejükkel és testvéri szeretetükkel az Isten országának terjedéséért szolgálnak. Imádkozzunk azért, hogy az Úr továbbra is támasszon misszionárius elhívásokat sokak szívében és hogy mozgósítsa a Prisztillához és Akvilához hasonló egyszerű hívőket. Isten úgy intézte, hogy történetük fennmaradjon az Apostolok Cselekedeteiben és a Rómaiakhoz írt levélben, azért, hogy ma legyen kőről példát vennünk.

Samuel Escobar

Hálatémáink:

- Urunk, hálások vagyunk azokért a szálakért – a szeretetért, az emberekért, a helyzetekért, az akadályokért, stb. –, melyekből a te Igéd szövete összeáll. Mindezek mögött a te szereteted áll.
- Köszönjük neked a körülményeinket – akár kellemesek, akár nehezek –, mert minden a mi javunkra van (Róm 8,28).
- Hálások vagyunk azokért a testvéreinkért, akik letették az életüket a te lábad elé.

Megvallás:

- Bánjuk, hogy nem érzékeljük jobban az örökkévalóság távlatából a dolgokat, és ezért nem úgy tekintünk mindenre, ami körülöttünk zajlik, mint olyasmire, amit Te a javunkra fordítasz!
- Kérünk bocsásd meg, hogy nem használjuk ki maximálisan a jelenlegi európai helyzetet arra, hogy a te országot terjesszük!
- Bocsásd meg, Urunk, hogy nem állítunk mindent, amik vagyunk és mindenünket, amink van, a Te szolgálatodba!

Kéréseink:

- Kérünk minden egyes misszionáriusért, aki az életét a Te országodnak szenteli!
- Kérünk add meg, hogy ott, ahova helyeztél minket, a Te misszionáriusaid legyenek és az otthonunkkal, az időnkkel és a testvéri szeretetünkkel a Te országod terjedését szolgáljuk!
- Kérünk Urunk, támassz továbbra is misszionárius elhívásokat és mozgósítsd a Prisztillához és Akvilához hasonló egyszerű hívőket a misszióra!

Jézus – A megtestesült Isten a lázadó emberek között

Az Ószövetség középpontja Isten dicsőségének megjelenése volt: 2Móz 33,18–34,7. Ugyanígy a kereszténység sem más, mint Isten dicsőségének a megjelenése Jézus Krisztusban. Isten dicsősége a testté lett Igében, az Atya egyszülött Fiában van jelen, aki telve van kegyelemmel és igazsággal. Ez a keresztény hit nagy üzenete.

Mózes találkozása a dicsőség Istenével átformálta jellemét: 2Móz 34,8–10. Ugyanígy nagy hatással volt Jánosra és az Úr Jézus első tanítványaira a dicsőség Urával való találkozás: 1Kor 2,9. Izrael népe a pusztában megtapasztalta, hogy az Isten dicsősége elsősorban abban nyilvánul meg, hogy kegyelemmel van irántuk. Ma az egyház Isten dicsőségét az Ő megmentő kegyelmén keresztül ismeri, ami az Atya egyszülött Fiában nyilvánult meg, aki azért lett testté, hogy Isten megmenthesen bennünket annak köszönhetően, amit Jézus tett a kereszten. Jézus Krisztus telve van kegyelemmel és igazsággal, amit bőkezűen ajánl fel a lázadó és bűnös emberiségnek. Isten abban mutatja meg dicsőségét, hogy megmenti a bűnösöket az Úr Jézus Krisztusban. Egyedüli reménységünk abban van, hogy Isten elhatározta, megigazítja az istenteleneket (Róma 4,5) túlradó kegyelmében: Róma 5,20–21. Az Isten dicsőségével való találkozás az egyetlen magyarázat arra, hogy miért terjed még ma is a keresztény hit. Vagyis hogy voltak emberek, akiket átformált az Isten dicsősége és ezek az emberek azt akarták, hogy mások is megtapasztalják azt, amit ők. Ezért tekinthetünk a jövő egyházára reményteljesen, mert Isten úgy határozott, hogy az Ő dicsőségét minden nép meg fogja ismerni, és hogy az Ő egyszülött, megtestesült Fia mindenkinek hirdettetni fog. Így az imádságainkat a legjobb szándékkal tárjuk Isten elé – hogy mutassa meg Isten a dicsőségét abban, hogy megmenti a bűnösöket. Ezért lehetünk biztosak abban, hogy az Úr Jézus meghallgatja kéréseinket.

José Moreno

Hálatémáink:

- Hálások vagyunk, hogy a Te megváltásod részesei lehetünk!
- Hálások vagyunk, mert mások megmentésében számíthatunk rád!
- Hálások vagyunk azért, hogy Te kezdeményeztél. Köszönjük neked, Dicsőség Istene, hogy közel jöttél hozzánk, emberekhez!

Megvallás:

- Kérünk, bocsásd meg nekünk, a gyülekezeteknek, hogy még nem váltunk valóban hatékony közvetítőjévé a Te üdvösségednek!

Kéréseink:

- Add Urunk, hogy az Isten dicsőségének átformáló ereje hatására, amit a saját életünkben megtapasztaltunk, vágyjunk arra, hogy ezt mások is megtapasztalják és majd ők is továbbadják az evangélium örömhírét!
- Add Urunk, hogy az imádság emberei legyünk, akik közbenjárnak azokért, akik még nem ismernek Téged!
- Add Urunk, hogy megértsük, hogy Te úgy határoztál, hogy a dicsőség legyen ismert minden nép előtt!

Éltető sodrásban...

Házasság hete

2018. február 11–18.

A házasság hete arcai 2018-ban
Zámbori Soma szinkronsínművész
és felesége, dr. Fazekas Rita mediátor

balatonnet
NEMZETKÖZI EVANGÉLIUMI TALÁLKOZÓ

2018-ban a 12. BalatonNET
az Aliansz szervezésében

2018. augusztus 22–26.

Balatonszemes

www.balatonnet.hu

Mert mindannyian
HATÁSSAL VAGYUNK
a világra!

2018

Már most jegyezze be naptárába
a magyarországi konferencia időpontját:
október 5–6. (péntek és szombat)

**GLS NEMZETKÖZI
VEZETŐI KONFERENCIA**